

) :) ;)

20 év múltán
Könnyű lesz verset fabrikálni
20 év múltán
Sorakozik rengeteg szmájli
20 év múltán
1 a cím 1 a vers maga
20 év múltán
Ez lesz az igazi csoda
20 év múltán
Jön a szabad szmájli
20 év múltán
Szabadon rajzolja bárki
40 év múltán
Az új nemzedék dolga
40 év múltán
Kettőt pakolni a verssorba
60 év múltán
Egy lázadó botor
60 év múltán
Már hármat sorol
60 év múltán
Elrontani nem tudod soha
60 év múltán
Csak ne üss mellé, ostoba
60 év múltán
2 mosoly között 1 sírás
60 évvel ezelőtt
Ebből mennyi lenne az írás

Aztán 100 év vagy 5 emberöltő után
Influencer tudatba robbant egy titán
Kezében sem billentyűzet, sem 1 gráf
Ám a múzeumból eltűnt egy Ablak-zsiráf!

***

O-ák a falon

Elhallgattak a szavak, mondatok
Rám záródtak ajtók, ablakok
Üres falakra nullákat rajzolok
Legyen, mit később lekaparhatok

Nem csattannak szikrázva a szinapszisok
Írás közben vén kezem csak dadog
A villogó kurzorra bambán bámulok
Agyam mélyére fagytak a gondolatok

Fröcsögve, üvöltve és zokogva átkozódhatom
Magamban némán zsolozsmázva imádkozhatom
Magam még visszakaphatom?
Magam még visszakaphatom?

***

1 - 2 plusz tetű? Ja, nem, BETŰ!

Van, ki mindentől didereg és fázik
Van, ki bátran kiáll és bőszen visszapofázik

Van, kit zavar a sok üres lózung, buta irka
Van, ki csöndesen, lehajtott fejjel szavaz, mint a birka

Van, ki nem nézi, uralkodása mennyire árt
Van, ki fel sem fogja agyban és lélekben, így tesz igazán
kárt

Van, ki igazán tehetős, mégis segélyért kiált
Van, ki lehajolt a szenvedőhöz, segítette és mellette kiállt

Van, ki a szeretett fa gyümölcsét szedi
Van, ki másnak, röhögve mindenét elszedi

Van, kinek hiányzik a tudástárból jó pár betű
Van, ki nem párttársának csak annyit ír: tetű

Van, ki próbál szabad emberként élni
Van, ki nem tud mást, mint a Vezértől félni

Van, ki tisztán, becsülettel a szemedbe néz
Van, ki gőgös és dölyfös mosollyal csak lenéz

Van, kinek kicsinyke agyát nem feszíti ész
Van, ki úgy tartja, loptam eleget, de még nincs kész

Van, kinek a mézes bödönig el sem ér a karja
Van, ki két pofára falja a mézet, de az egészszet akarja

Van, ki úgy véli magáról, igaz, tiszta lelkű keresztény
Van, aki ezt fennen hirdeti, hogy ez biza' tény

Van, ki úgy véli, országában minden békés és oldott
Van, ki úgy hirdeti, minden problémát és gondot a Vezér
megoldott

Van, ki hiszi, a mélyben valami nagyon érik
Van, ki sejti, az emberek majd erőszakkal követelik, és
nem kérik

***

1/szerLM

Szívemnek ágán
vadrózsa virágozik
Dobbanása szivárvány
színt játszik
Szemem legmélyén
megbűjt a szerelem
Szakadékunk szélén
szemedbe nevetem

***

3Nap

A Tegnapot előttem terelgetem
A Holnapot a hátamon cipelem
A Mát a nyakamba veszem
Nem látok semmit, eltakarja szemem

Így botladozom Isten Kertjében
Annak is a legsötétebb mélyében
A Tegnap a Mának letarolta a zöldet
A Ma a Holnapnak az egész Földet

Vigyorgó ördögök, szenvedő angyalok
Egyiktől sem félek, egyiktől sem futok
Rám törnek álmaik, halódó vágyaik
Dühödten keringő és károgó varjaik

Misést nem mondanak a Földért, csak Mesét
Mesét az Emberről, ki mindent megélt
Ki három napjával járta a Világot
Soha le nem tépett egyetlen Virágot

***

4 - 5 sor?

Lélekből kihullott izzó szegek borítják az utat
Üvöltő ordenáré plakáthorda mindkét oldalon
Könyvmáglyák lobognak a sarkokon
NEM! MA MÉG NEM INDULOK!

.....!

Az 5. sorban BÚJIK, akivel indulok!

***

8 sor végtelen

Két karod ringató
Mint nyári tiszta tó

Csipőd a végtelen
Ezeregy éjjelen

Öledben elveszem
Örömünk ott lelem

Ajkad, ha suttogó
Mámorra csábító

8 sor a végtelenünk
Röviden az életünk

***

8 sor

Madárka ült meg vállamon
Boldogságát vele dalolom
Fölreppent, vitte dalát
De itt hagyta fele boldogságát

Tisza parti varázs főveny
Lány és fiú itt megpihen
Egymásba nevetik a boldogságot
Mivel a madárdal volt áldott

***

8 sor II.

Szerelemmel ringat
Lélek lobogással
Szemében bújtat
Csillag robbanással

Napba lépek érte
Lángba borul testem
Rádöbbenek végre
Csak őt kerestem

***

10X100

Ezerszer néztél a szemembe
Simogattam kezéd a kezembe'

Ezerszer vittelek villámot látni
Tóparton állva messziről csodálni

Ezerszer terítettem neked az asztalt
Gőzölgő étked mindig marasztalt

Ezerszer ölelted vágyón a nyakam
Tudtam az ölelésben vágyad benne van

Ezerszer markoltam kéjjel a derekad
Bármit is akartam, te odaadtad magad

Ezerszer vittél keresztül a réten
Mindig csodáltam a felhőket az égen

Ezerszer adtam rád szárnyakat
Suhantunk együtt a csillagok alatt

Ezerszer fürdettél nevetve a kádban
Aztán magadhoz húztál, illatos ruhámban

Ezerszer simogattam, szívem a lelkedbe
Meghatottan tártad lelked még mélyebbre

Ezerszer kaptál bohókás, bolondos nevet
Arcod takartad, ne lássam, melyiken nevet

Ezerszer fontad körém az izgató lábad
Fricskáztaál, érezve a felhorgadó vágyat

Ezerszer úsztunk a tóban a Holdfolyóban
Kerestük egymást a vízre ejtett szóban

1000X1000XEzerszer, áhítattal néztem
Mikor csodás szeplőid játszanak a fényben

Ezerszer kértem meg a kezed
Mosolyogva ezerszer nem mondtál nemet

Ezerszer karoltam át a csodás vállad
Egymásba fonódva, néztük az alvó pulyákat

Ezerszer ültünk kinn a stégen
Néztük, mikor a nap eltűnik a tó vizében

Ezerszer ültünk a fényben, kinn a teraszon
Vártuk az álm a gyerekek szemére oson

Ezerszer vártunk szívből barátokat
Nem bántuk, ha az ételből már nem maradt

Ezerszer kéne tán újracsinálnom!
Akkor se bánnám, ha még 1000-szer újracsinálom!

***

16 sor ESZ-nek

(J. A. kontójára)

Tedd a szemed
A szememre
Így a szemed
Szemem lenne

Tedd az ajkad
Az ajkaimra
Így a szavad
Szavam volna

Tedd homlokod
A homlokomra
Így a lelked
Lelkem volna

Így szeress
Így jó volna
És a szívem
Szíved volna

***

100 név

Adtam neked vagy 100 nevet
Akár mindet elfeledheted
Soha nem a neved a lényeg
A benned megbúvó lélek

Adtam neked vagy 100 nevet
Akár mindet elvetheted
Neved, nem határozza meg lényed
Csak a szívedben tároló lélek

Adtam neked vagy 100 nevet
Akad varázs szép, a másik nevet
Mindet szíved burkába véstem
Hittem, ütök egy rést a széfen

Adtam neked vagy 100 nevet
Egyik sem jelszó, nem nyitja széfedet
Páncélod az élet kovácsolta rád
Feltörném, ha akadna megfelelő véső és kalapács

Adtam neked vagy 100 nevet
Most megkapod a 101.-et
Tudom, ez lesz páncélod kulcsa
Szíved lobogva lángol újra

***

100 000. év

Vala az, 100 000. év utolsó napja
Vala, az 100 000. év utolsó napjának utolsó órája
Vala az, 100 000. év utolsó napja, utolsó órájának, utolsó
másodperce

Anno a Gombafelhők előtt, mentették a menthetőt
70 milliót a 8 milliárd emberből

Vala az visszaszámlálás napja!
Vala az visszaszámlálás utolsó 10 hangja

10.

Üvöltenek a harsonák, idegtépő fanfárok
Egyként felzokogó köszöntő dalok

9.

Ledőlnek 100 ezer éves tabuk
Nyöszörögve megindulnak az ólomacél kapuk

8.

A Tükrök Népe még egyszer nekilát
Ragyogóra sikálja az ösztükör csodát

7.

Ezeket gyártották ezer éven át
Megvilágítani a Menedék minden zegzugát

6.

Félúton dőndült a kapu, mindenki riadtan kapta fel fejét
Csak egy kő volt, mi összeroppant, megnyugodott a Nép

5.

100 ezer év feszült várakozás
Vágyódó, készülődő álmodozás

4.

100 ezer év az ősök tiszteletében
Kik megteremtették a túlélést a Menedékben

3.

Megtanultak a föld méhében élni
Most jön a kihívás, a Próbátételt túlélni

2.

70 millió lélegzet bennragadt, néma csönd
Csak a Kapuszárnyak sűrlődnek, komótosan

1.

60-50-40-30-20-10
9-8-7-6-5-4-3-2-1

0.

Zéró

A döbbenet ülte meg a tájat
Szelet csak egy árva pipacs várt
Döndülve kivágódott a hatalmas bejárat
Ebben a másodpercben a fénnel berobbant a Nap

70 millió életnek egy villanás alatt vége szakadt
Az ősök két dolgot nagyon elszámoltak
A légkör tisztult, a Nap közeledett és égetett
A végtelen éjben az ember átalakult, a fény ellen nem
védekezett

Prológus

Édam és Ává csak ketten maradtak
Hátul, a tiltott részen kutattak
Éppen a vészleállító helyiséget kutatták
Így az egész Menedéket végleg lezárták

Aztán menekülőre fogták a dolgot
Kijáratot kerestek, vagy egy védhető zugot
Ekkor megnyílt előttük egy egész fal
Benyúlt értük egy sosem látott Isteni kar

Szólt Isten: – egy kérésem van hozzátok
Sokasodjatok és szaporodjatok
Cserében e kertben kaptok helyet és új nevet
Ádám és Éva, tekintsétek meg az Édenkertet

***

A 4 lovas

Üvöltve, hörögve robbant az ég
A földre okádta kénköves terhét
Hasadt a szív, törött a borda, repedt a has
Aljas vigyorral képén, megjött a 4 lovas

– Üdv néktek, halandó és posvány férgek
Ti hívtátok magatokat emberiségnek? –
Lovaik alattuk tombolnak hörögve
Egymás vállát csapkodják, rajtunk röhögve

– Itt van, megkaptátok az Anti-Krisztust
Most majd az ördög hárfája adja a ritmust
Ó a Teremtő! Mondogassátok az egyetlen nevet –
Aztán undormány módon a Négy egymásra nevet

– Adunk Mi nektek szép új világot
Rothadó bűzt, vinnyogva rettegő álmot
Megtanuljátok újraélni rövidke éltetek
És újra tisztelni és félni a nagy négyeket –

Véres szemmel körbenéznek és indulnak
Amerre mennek, csak dúlnak-dúlnak-dúlnak
Nekünk meg? Újra kéne élnünk az életet, a CSODÁT
És végleg eltemetni az Apokalipszis négy átkozott lovasát!

***

A 13-ak

Tizenhárom ágon egy madár ül
Magában, magányban
Hamisan hegedül, nem trillázva fütyül

~

Tizenhárom szobában egy zongora
Se tőkesúly, se húr
Magánya így nem csoda

~

Tizenhárom pohár, tizenhárom polcon
Porlepte mind
Most sem lesz egy jóleső kortyom

~

Tizenhárom szelet kenyér a deszkán
Száraz és dohos
Kínálnám, könnyecsepp az orcán

~

Tizenhárom lángoló szó a szerelem
Kettő hibádzik
Ezt már meg nem nyerem!

~

Tizenhárom tűz a végtelen pusztában
Pislog és lángolgat
Ebből tűzörvény a lázadók markában?

~ Ő

Tizenhárom az asztal körül a Karmelitában
Egy szól, a többi bólogat
Csak egynek akadt címer a magyar hazában

~

Tizenhárom ágyon egyetlen lány
Üres vagy ügyes?
Ha elkapom, megtudom tán

~

Tizenhárom ördög szorong egy padon
Se szarv, se pata
Álcázott! Így osonnak a halálsoron

~

Tizenhárom angyal megül a vállamon
14 szív 1 lélek
Angyalszárnyak rebbenését álmodom

~

Tizenhárom le, tizenhárom millió fel
Pokol? Menny?
Megbeszelném, de ugyan kivel

~

Tizenhárom húr a félelem citerán
Pengessem? Letépjem?
A forrasztott húr jobban szól talán?

~

Tizenhárom halál a kicsi verandán
Válasszak közülük?
Netán, mindet vágjam pofán?

***

A Batyu

Régóta járom hosszú-hosszú utamat
Cipelem magammal – nyakamban – múltamat
Együtt jöttünk e világra, még csak egy pötty volt a
nyakamon
Botladoztunk az utunkon, attól féltem, a végén még
agyonnyom

Kapcsolatunk rosszul indult, hisz nem akartam megválni
Anyától
Am értő kezek keményen megragadtak, és levágtak a
köldökzsinórról
Teltek az évek, átmenni sosem tudtunk a szivárvány alatt
A Kék madár sem talált ránk, és barátaival nem állt
sorfalat

Tudtunk csinálni oltári nagy marhaságokat
Olykor az is sikerült, hogy csodákból raktunk halmokat
Mindig velem volt a múltam, de előttem sose
A jövőt nem látta, arra nem látott a szeme

Segített is, szemem befogta, hogy ne lépjek a mélybe
Volt, hogy kiröhögtem, és fejest ugrottam az ismeretlen
sötétbe

Előfordult, gyorsabb haladásra ösztökélt
E helyett, árokpartra ültem és pityangot fújtam szerteszét

Mostanában az évek lángoló nyilakként repülnek
Félrekapom fejem vagy csak kikerülnek
Az a fránya emelkedő – no, az – lett hosszabb
Szóba sem jöhet, hogy a lábam lett rosszabb

Bandukolunk tovább a múltam és én
Megállunk pihenni a mindenség tetején
Aztán? Ha elérkezik a végső, az utolsó állomás
Magammal temetem, úgysem látta soha senki más

***

A BÉKE sarc

– Békét, Békét, Békét akarunk és azonnal –
Kiáltotta Pucor király, kardot rántva nagy garral
Néztek a Békeasztal körül a sok államok
Miközben szálltak a szablya alól a Béke szólamok

Alant, a város utcáin hömpölygött a Békamenet
Egyként üvöltötték, Békát, Békát, Békát akarunk mi meg
És Éljenjenjen Pucor király hatalma
Asztaláról csak legurul hat alma

Az ellenzék is belelendült, miként bírta a toroka
Vékát, Vékát, Vékát akarunk, de arany legyen benne, ne
torta
De nem akárminő, picinyke halomba'
Ezer ökör se húzza el, bármekkora iromba'

Vékát, Békát, Békét – mi meg beosztjuk a serclit
Ilyenkor, ha jó Pucor király, nem int, csak lábunk elé
sercint
A Béke lenne a legjobb, a legjobb, a sok békegalambot
befogjuk!
Béketüzet gyűjtünk és mindet BEFALJUK!

***

A Béke Sas születése

Peregtek a dobok, harsogtak harsonák, és díszmenetet
verték a katonák
Összegyűltek, és holdról látszó ünnepet ültek az összes
despoták
Ott volt Ördögám, sunyin Sputyin és a Pockos Utcai
harcos, a Királ
Természetesen ott a második legnagyobb, Hi - Szi - a -
Piszi császáL

Mi volt ezen eget-földet rengető duhajkodás oka?
Végre kézre került Hófehér Galamb, a Béke szimbóluma
Hümmögtek a népek, hitték is meg nem is a zagyva
beszédet
Egyszerre fordultak mind, és a véres kalitkában keresték a
Békefehéret

Dévaj mód zabáló és mulató uraik összeröhögtek
Pofájukról csöpögött az ital, és az étekmaradékot vetették
a népnek

Összecsapták zsírmocskos, puhány tenyereiket
Majd az égre dobták legújabb rettenetüket

Döbbent csönd, mindenki guvadt szemmel nézte
Amint Békegalamb vértől csatakosan aláhull a térre
Szárnyai baltával, lábai szekercével vágva
Hogy el ne pusztuljon gondos orvosok által ellátva

Most így, a díszbe öltözött, dögletes csürhe sikerét hosszan
ünnepelte

A békehírnök „föl-földobott kőként, újra és újra” zuhant a
zokogó népre

Imádkozva várták Galambjuk szárnyalását
Hátha megmenti mindjünk' szeretett hazáját

E helyett a dögletes zsarnok csürhe ülte torát
Zabálták a kínai csülköt, vedelték Putyin borát
Aztán a Pocakos Királ a tocsogó asztalra csapott
Dobjuk még százszor a béna Békét legott

Lendült a keze, aztán röhögő képére ráfagyott a hahota
Megnyíltak a Mennyek, Isten keze lecsapott oda
Kezébe vette a béke béna hírnökét, megsimogatta hátát
Mindenséget rengető robaj, és kis galamb Óriás Hófehér
sassá vált

Izzó szemében látszott, a békét később hozza
Előbb a duhaj és ganéj zsarnok bandával akad dolga
Szakadtak belek, kitépetett a rossz máj, vakultak a hamis
szemek
A fertelem „dicső” orgiája, ezennel bevégeztetett

Egy suhanással a dermedt nép közé szállt
Elfogadta tőlük az igaz Béke Olajágát
Hatalmas szárnyuhogással útnak eredt
Sok dolga akadt még, várták a nyomorított emberek

***

A besurranó

Mint besurranó tolvaj, osont az éj a városba
Sajna már csípősen hideg barátját is hozta
Kabátba burkolózva siettek lakói haza
Bizott benne, mindet várja jó, meleg otthona

Lopakodott tovább, húzta maga után éjsötét bársonyát
Lepélbe burkolt parkot, teret és utcát
Kedves és dédelgetett városa minden pontját
Gondosan eltakarva az öreg házak poros falát

Fátyol alá rejtett „összefagyott” kezű szerelmeseket
Hálával néztek fel, ő meg mosolyogva integetett
Meglátott két öreget, kézenfogva togyogtak haza
Meleg szívvel gondoskodott, fényoszlop kísérje őket
egészen oda

Az éj lapulva lépkedő mélysége mellé
Tízezer színnel villódzó álomfelhőt terel a város felé
Gondoskodik róla, megkapja mindenki a saját álmát
Ebben lebegve élje végig éjszakáját

Ring a város az éj végtelen ölében
Békésen szunnyadnak lakói az álmok tengerében
Ez a besurranó tolvaj csak jót hozott
Pici hidegével, semmi kárt nem okozott

***

A BÚRA

A csönd csordogált a némaság falán
Üvöltöttem, vonyítottam, kitörni nem tudtam a süket
szoba ajtaján
Hangtalan labirintus két pofával falta fel a zajt
Még a Minotosaurus patái sem csináltak ricsajt

Teli a Hold, a VénFarkasok némán
nyál csorognak
A VénPirok lesnek, csak farkat lóbálókat látnak, mégsem
vicsorognak

A Néma leventének, megjött volna a szava
Elnyomta hangját, csönd labirintusának zaja

Ekkor ébredtünk fel, az igaz jelszót skandáltuk
Jövönkért a torkunkat óriásira kitártuk
Mégfáradtan, szótlanul zuhantak a szavak
Nyomukban rothadó gyökér és nem virág fakad

A némaság búra elkészült, igen ravasz csapda
Miniszterelnökünk megfontoltan a nyakunkba csapta
Zavarta a Kár-Melitta előtt a sok hangoskodó pulya
Meg a köztük ácsorgó tanár, ki mind mulya

Maguknak beszereztek speciális adókat
Ezek hang nélkül továbbítják a belső gondolatokat
Vigyorogva sétálnak a zavarodott, néma nép között
Vinnyogva figyelték a kézzel hadonászó tömeget, majd
mind röhögött

Úrhajós is készül, ki megnézi a Holdról meg azon túlról
Miként sikerült a Nagyfal mintájára a Búra,
amivel kínai barátoknak hódol
A Búra tetején, hatalmas csillag tetszeleg
Ejnye, RosszPutyin, erre is rávetted a kisdedet

Készítik az utak mentén az ÓRIÁS plakátokat
Jól megvilágítva, hogy éjjel is lássák az azon foglaltakat:
NEM MINDEN SZAVAZAT VOLT NYERŐ
IMMÁRON TIÉTEK A KUSSOLÓ JÖVŐ!

***

A Cápa

Dühödten lerúgott magáról a tegnap
Csábos, igéző mosollyal hívogat a holnap
Szám széléig ér a ma bűzhödt mocska
A jövőben, mi vár: a Nap égető pokla?

Nagy levegőt – hátha kitart – és merüljek?
Szárnycsapat bontsak – nem ikarosít – és repüljek?
Felbuggyan a sok aljas hazugság és képmutatás
Magasról leszarlak undormány, felsőbbrendű vigyorgás

Nekifutok és szárnyra kapok, körülvesznek tán a
csillagok?

Végtelen űr mélyén a galaxisokban szárnyalok?
A bolygók pályára állnak a fájdalomtól kiürült agyamban
Hisz lángoló házat és megszegyenült hazát is odahagytam

Biztosan, bűzhödt leszek és oxigénért szomjazó
Ős táltos düh feszíti lelkemet – igaz – nem leszek oltalmazó
DE mocsok tenger bűz mélyéből előtörve lecsapok, mint
rettenet
És a falánk cápa, marcangolja és tépi, de nem nyalja
seggetek!

***

A csibész

Szemedbe néztem és zuhantam
Nem féltem, hisz fényében utaztam

Hangod hallva, szárnyalva repültem
Élveztem, hisz hangod hullámaid megültem

Mosolyod látva, megszédültem
Varázs volt, gödröcskéidben elterültem

Tarkódat látva, vágytam egy harapásra
Lágyra és puhára nem marcangolásra

Szád, ha mozdult megigézte nyelvemet
Telerajzoltam volna vele, szájszegletedet

Tenyered redőibe, ha szeretetet fűjtam
Megjelent jövőnk és cseppnyi múltam

Kádban voltál hason, bámultam a hátad
Ilyen csodás hát mellett, nem kell semmi varázslat

Khmmm, lejjebb is tévedt, kíváncsi szemem
Azt a szobor szépséget!? Elmondani sem merem!

Kihátráltam gyorsan a fürdőszobából, jó messze a kádtól
Nehogy kiessen kíváncsi két szemem a kigúvadástól

Így már köntösben voltál, mikor csodáltam két melleidet
Mikről talán Villon írhatott volna, hozzájuk méltó verseket

Csodás testedtől eszemet, szavamat nem találtam
Csibész mosollyal az ágyhoz tereltél, mit ne mondjak, nem
thai masszázásra vágytam

***

A csorda csodája

Isten látja lelkeket
Nem értem az embereket
Leborulnak, Istenhez fohászkodnak
Rózsafüzérrel a kézben imádkoznak

Az isteni csodáért
Halkan kérdem: MIÉRT?!

Motoszkál fejemben három szó
Maglehet egyik sem csodának való?
BÉKE, BARÁTSÁG és SZERETET
Ezek csoda nélkül emelnék fel az embereket?!

Nem a fohász és nem az imá!
3 szócska és sehol a HIBA!

***

A csönd napja!

Ez a csönd napja...
Ez a lélekharang napja...
Ez a főhajtás napja...
Ez az elmentek napja...

Aznap a mécsek sorra kigyúlnak
A nyughelyek fénykupolába bújnak
A szerettek mind életre kelnek
Minden lelket lélekkel ölelnek

A hantokra szirmok, könnyek hullnak
Simogató kéztől a nyugvók nyugszanak
Van, ki legbenső, szerető imát mormol
Van, ki némán a régmúlt évekre gondol

A szembe dombon is fellobbannak fények
Ott is örül és boldog minden nyugvó lélek
Hozzájuk is jöttek. Nem feledték őket!
Suttogás és léptek töltik meg a temetőket

Az elmentek, nem az emlékezés napja
Az emléket a lélek mindennap felkapja
Egy szó, egy mosoly és egy mozdulat
Elment úgy, hogy örökre itt maradt!

Ez az elmentek napja...
Ez a főhajtás napja...
Ez a lélekharang napja...
Ez a csönd napja!

a csönd!!

A tegnap! még nyüszítve várt a világ
A ma, már ráterítette a csönd dögszagú paplanját

A CSÖND
az átkos félelem
CSÖNDJE
A CSÖND
a mi lesz holnap
CSÖNDJE
A CSÖND
a múltba nézés
CSÖNDJE
A CSÖND
a hallgatag világ
CSÖNDJE
A CSÖND
a néma üvöltés
CSÖNDJE
A CSÖND
a halált várók
CSÖNDJE
A CSÖND
a vonyító temetők
CSÖNDJE
A CSÖND
a úton lévők
CSÖNDJE
A CSÖND
a gyermeket siratók
CSÖNDJE

A CSÖND
a végtelen éj
CSÖNDJE
A CSÖND
a világ megörülésének
CSÖNDJE
A CSÖND
a kiirtott álmok
CSÖNDJE
A CSÖND
a végtelen átok
CSÖNDJE
A CSÖND
a vadállat ember
CSÖNDJE
a csönd
A HIT NÉLKÜL
csöndje

Mit hoz a kegyetlen holnap?
A lánctalpak, harcba csikordulnak!

A Csönd!

Becsuktam minden ablakot
Aztán az ajtót, az egyetlen bejáratot
Tétován megkerestem a sarkomat
Ahol a csönd és némaság megtapadt

Csak agyam zakatol, a választ keresi
Én tettem vagy engem zártak ki
A csönd megül, egy szű sem perceg a fában
Hiába kiáltok, elhal ebben a rettentő szobában

Ültem a förtelmes, néma csöndben
Vagy az undormány, dögletes csönd ülepedett le bennem
Az LGT azt mondja: „Furcsa zaj a csend!”
Hiába jelentőségteljes, semmit nem jelent

A csönd a megkövült, örületes fájdalom
Metsző sikoltás helyett némán vállalom
A csönd a ragyogó lélek megkövült párja
A szíveket hatalmasra soha nem tárja

Ül a dohos és néma, eldugott sarokban
Kardja, ha van is, marad biz' a tokban
Most, amikor tombolni és ÜVÖLTENI kéne
Némán és könnyezve okádunk a Budavár kövére!

***

A csönd

Lassan, lassan minden elhallgatott
A Nap, a Hold, az összes Csillagok
Udvarokban csihadtak a kutyák
Visszafogták ugatásuk ricsajját

Meglehet, én is árnyékként osonok
Visz előre izzó testem, a konok
Olykor talán visszavenni kéne
Leülni egy csöndes zug mélyére

Emlékezni, Anyára, Apára, és a régi házra
Gyermeki kacajra, dörmögésre, családi vitára
Vágyom a csöndre, méla hallgatásra
És csöndes, alapos, DE baráti vitára

Ehelyett acsarognak, mint veszett ebek
Csizmatalpat vernek, szikráznak a macskakövek
Kamut dobálnak a kérődző bandának
Azok felbőfögik, majd ÉLJENT pisálnak

Majd jó az egy igaz keresztyény
Rajta kívül más nincs és ez tény
Arany helyett? Kivágja a rezet
Jókat nevet, hisz mindenkinek a bolondok
aranyával fizet

Ugyi, milyen jó is az EjU meg a szankcijó
Dübörög a gépezet, minden erre fogható
Erkélyén pöffeszkedik a pockos király
Fürdik a dicsfényben, mi NEKI kijár

Lassan megint jön az IGAZAK szava, a Békemenés
Kezdődik a nóta, a döngő lépkedés
Fel, keresztyényi IFJÚ sereg, a BÉKE vezesse léptedet!
Ismerős a rigmus, tán felkarolták az örökségeket?

Ballagok a néma, hallgatag éjszakában
Csönd honol csak a régi ház udvarában
Anya és Apa vállamra teszi kezét
Szemükben látom rettentő, sok nekik itt a szemét

***

A Dal Dala

Lerombolhatnánk az ocsmányság falát
Ha valaki megírná, A Dalok Dalát
A dalt, mi nem más, csak tiszta ének
Gaianak hódoló, ragyogó, emeltfejű élet

Szövegében nem Mammon az Isten
Emberen kívül más Isten nincsen
Minden ember kitárt karokkal adja elő
Bárki tudja, a tárt kar ölelő és nem ölő

Nem kellene jelmondatok és hangzatos szavak
Elég a suttogás, mi lélekből fakad
Az ütemet természetesen a szív adja
Akinek van, azonnal átveszi és hallja

Csillag ösvényen nem kell járni!
Egymás mellett, mosolyogva, emberként kell állni
Kéz keresi a másik meleg emberi kezét
Hangosan szól a Dal, ember embert szeret!

És A Dal Dala vidáman robog az égig
Báránnyfelhőt terel végestelen végig
Az emberek a Földről vidáman nézegetik
Amint a barik útjukat táncolva végigbégetik

***

A döntés

Hol minden utak véget érnek
Ott a végtelen mélybe vesznek
Gömbölyű vagy lapos, ott választhatok
Ha gömb, továbblépek, ha lapos, csak zuhanhatok

Döntésem előtt nézzük az árnyakat
A meg nem valósuló álmom vágyakat

Oly hazában kéne élni
Hol a képembe okádott hazugságtól nem kell félni
Oly hazában kéne élni
Hol a nagykapu mellett hiába a kicsit keresgélni
Oly hazában kéne élni
Hol a tanár tanít és nem tüntet, hogy meg tudjon élni
Oly hazában kéne élni
Hol az orvosnak a betegért, és nem a kamaráért kell vívni
Oly hazában kéne élni
Hol a miniszterelnök bácsihoz nem visznek lurkókat verset
mesélni
Oly hazában kéne élni
Hol nem a guruló aranykirályt kell éljenezni
Oly hazában kéne élni
Hol nem KELL 100 kilós aranykeresztet cipelni
Oly hazában kéne élni
Hol az embert megtanulják nem letaposni, hanem
felemelni
Oly hazában kéne élni
Hol még az emberek tudnak egymást tisztelve élni
Oly hazában kéne élni
Hol az alsó 6000000-ók is tudnak bőségesen enni
Oly hazában kéne élni
Hol tudom, nem fogják a származásom nézni
Oly hazában kéne élni
Hol nem a korrupció a biztos befutó
Oly hazában kéne élni
Hol mindenhol és mindenről szabad beszélni
Oly hazában kéne élni
Hol nem valagnyalással lehet titulust szerezni
Oly hazában kéne élni
Hol az ember még mer élni!!

Hátra fordulva a széle felé indulok
Gömb vagy lapos? Nem mind1, itt nem maradhatok!

***

A Dzseki

Fáradt, öreg szemmel nézem a fogasom
Meglátom rajta egy jó öreg kabátom
No, fene, koppan egy nagyot a kobakom
Igaza van, inkább már barátom, mint kabátom

Karja megint lendül, nosza, uccu neki
Nem kabát ő, imádott farmer dzseki
Kicsit... no, jó, nagyon kopott, de bánja kánya
Hiszen régi idők kitartó, és igen hű barátja

Ölelték hosszan csodaszép lányok
Rángatták bohóckodva vidor barátok
Emelték nyakánál fogva ideges tanárok
Cibálta dühödt apa, ki ordítva anyázott

Volt földre terítve, meg a népkerti padra
S egyszer – kicsit sem vicces – hangyabolyra
Kis szakadások, oltári nagy kopások
Lógó cérnaszálak, Anya kezétől felvarrások

Futottunk alatta ömlő, s szakadó esőben
Kacagva biztunk benne, mint egy hatalmas ernyőben
Bizalmunk megmaradt, bár a csodának oda
Szuttyogósra ázott minden cipő és ruha

Meglehet, szándékosan tette ezt velünk a lüke
Pucérra vetkeztünk, mint két ártatlan fülemüle
Mi utána jött? Bölcsen hallgat a fáma
Mi még ilyesmit, nem influncerkedtünk a Világba
Órzd millió barát kézfogását
Dögös csajszi derekát és vállát
Lehet, csak én emlékszem vissza, öreg barátom
Igen, tudom! Dzsekim és NEM kabátom.

***

A Fák hete

A nap, az erdőre borította bíbor paplanát
Maghajlással köszöntötték az estet a bokrok és a fák
Sűrűsödő éjben alábbhagyott az erdő minden zaja
Csak az óriás fák ágai közt bújt meg a szél moraja

Lent, az aljzatban motozott még pár bentlakó
Nekik az éjben gyúlik odújukba az ennivaló
Lopakodtak és osontak mind serényen
Most kell gyűjteni, nem akarnak fagyoskodni a tél
leheletében

Megy is a szöszmötölés a susnyásban
Sün úr hangosan fújtat nagy buzgalmában
Hátulról figyelni sunyin a ravaszdi róka
Majd elfut, a múltkor szájában a rengeteg túske nem jött
kapóra

A tölgyesben a vén fák ógnak-mógnak:
Mi volt ma, és mit hozhat a holnap
Köröztük a fiatalok viháncolnak, ágaikkal tapsolnak és
nevetnek
A vének összedugják koronáikat, mi a bajuk ezeknek?

Fiataljaik kacagva, csúfondárosan összenéznek
Hát, a „Fák hete” lesz az embereknek
No, ne nagyon viháncoljatok fiatal svihákok
Meglepődtök, ha sikít a fűrész, és a fejsze lecsap rátok

A fiatalok összenéznek, mézga könnyük csöppentik
Hogy tehet ilyet az ember, ha a fákat ünneplik
Lenyúlnak a vének szívvel, szeretettel
Simitják az ifjuncokat, gallyból font kezekkel

– Higgyétek el sihederek, nem a ti hibátok
Az embereken ül az Istentelen átok
Ígérnek nagy hanggal mindent: fűt, fát
Aztán sikolt a láncfűrész, a fűvet meg lekaszálják.

***

A félelem anatómiája

Üvöltve szakadt ki agyamból a félelem
Órjongva zúzott végig a fenyvesen
Mögötte kitépott gyökér földcafát maradt
Bántón vinnyogva a végtelenbe szaladt
Zokogva okádta haragját az égbe
Sikoltva fetrengett mocsokba, vérbe
Felkoncolt barátot, szeretőt, ágyast
Feldúlt szülőföldet, otthont, ágyat
Majd magába marva a félelmet falta
Lélek rianásig! Még ez sem zavarta
Háborodottan tántorgott a koponyán belül
Tudta: Kiút nincs, sosem menekül!
Ha magára talál, csak félelem marad
Elemi, húsba vágó, a sejtmagban ragad
Szöges bakancssal gyomorba rúgó
Hazug szólamokat szívekbe szűrő
Agyredők mélyén görcsben megkövülő
Szárnyalni vágyó lelket gúzsban megkötő
Undormány féreg elemi félelem
Elkísér minket egy egész életen!?

***

A félLM vegyTana

Előbb csak békalencse

- lustán loccsanó
- tiszta vizet takaró
- mindent benőni akaró

Lassan ebihal falka

- mindent felevő
- varanggyá kinövő
- kristálytóban hemzsegő

Előmászik a győztes, a varangy

- a gondolat legyeket elkapó
- támadásra duplára puffadó
- méregfelhőben lélekölőn vartyogó

Aztán varánusszá zabálja magát

- méreg nyálat fröccsenő
- minden gyengére kéjjel szökkenő
- tépve, marva azt, őrzöngve szisszenő

A végén belénk nő a Tyrannosaurus Rex

- dobbant, kirobbannak az ablakok
- felszakad az út, a szenny felbugyog
- harsognak hazug, csontba vájó szólamok
- utak mentén hazudnak táblányi undorok

***

A film

Szobámban ülök, szánalmasan
Négy falát megnyitottam. Meglátom magam?
Film forog körben a falak helyén
Lehet, csak én forgok körbe szobám közepén?

Látom, eddigi életem filmje forog
Talán azt mutatja a mozi, amit épp gondolok
Mi van akkor, ha visszafelé tekereg a szék?
Mit későbbinek mutat, nem volt olyan rég!

Halkan kattog a vetítő, körben futnak a képek
Nem kell digitálisan színes, jók a fekete fehérek
Mi lesz akkor, ha kifestek minden kockát és képet?
Hazaérek, mire végzek? Az elment barátok visszatérnek?

Ülök a szoba közepén, nincs felhajtott fal, nincs szoba
Agyam játszik velem, én meg bedőlök, én ostoba
Sajnos nem vagyok Merlin és nem vagyok Cipolla
Régi világot újra varázsolni, tudom, nem fogok soha

Ülök az elnyűtt fotelban, a film végig pörög
Az orsó a filmvéget csattantva, fájón zörög
Ülök behunyt szemmel, a filmvég csattogását hallgatom
Közben azon jár az agyam, vajon még meddig hallhatom?

***